

'LIMBURGS KAPELKE'

Ich zeen dich in gedachte weer wie doe 'n leedje zongs,
es dich gelökkig lachend veur't auwd fornuiske stongs.

Of wie's doe langs de randweg leeps, dae nao't kapelke geit,
wo't baenkske wo's doe mich hubs liere beije noe nog steit.

De wind zunk langs'n kaoreveld 'n baekske dat zink mit,
dek is 'tjus es of ich weer in 't auwd kapelke zit.

refrein

Wao mien mooder mich gelierd hed om te laeve,
wie 't laeve dat altied van mich verlank.

Auch al kin ze mich heur leefde neet mie gaeve,
toch zek ich dek nog stil: Mien Mam, doe bis bedank,
toch zek ich dek nog stil: Mien Mam, doe bis bedank,
toch zek ich dek nog stil: Mien Mam, doe bis bedank.

En es de zomeraovendzon heur letste stroal liet gaon,
door rame van 't kapelke wo get boterbleumkes staon.
Vertelt 't Limburgs ländje stil 'n jeugdverhaol aan mich,
dan zeen ich in die letste stroal mien Mooder heur gezich.
't Is es of ze zekke wilt, vergaet 't plekske neet,
wo ich dich op 'n bänkske wie'ste kind waas kniele leet.

Straks zal ich mit mien kinjer auch nao't klein kapelke gaon,
wo ich mit zwart gevouwe hän mit mooder hub gestaon.
Dan zal ich auch mien kinjer liere beiije op die bank,
de bank die dao al jaore steit, misschien al ieuwe lank.
Och doezend van die plekskes zien d'r in os Limburgs land,
wo ederein nao toe geit mit 'n veldbloom in de hand.